Лисиця десь м’ясця дістала.
Тихесенько прибігла під стіжок —
Ум’яла більшенький шматок,
А менший у сінце сховала
На другий раз, бо нужду знала;
Сама ж спочити прилягла…
Воно годиться, попоївши;
Не молода-таки й була,
Натомиться, всю ніч ходивши…
Аж ось — у гості Вовк біжить.
"От,— дума,— і лягла спочить!"
Добридень, кумо! — Вовк гукає.-
Той спить, хто щастя має!
От, кумо, лишенько мені
У сій поганій стороні:
Никав всю ніч, аж утомився —
Та й що ж! Ніде не поживився!
Чи до кошари підберусь —
Боюсь!.
Вівчар не спить, в сопілку грає…
Таке-то кум твій щастя має.
А їсти, кумо, аж-аж-аж!
Цілісіньку б із’їв корову! —
Кума ж
На сюю жалібную мову
Так каже кумові свому:
— Сердешний куме! Ну й чому
Ти не прибіг до мене вранці?.
Отут не козаки живуть — поганці!
Мабуть, їм ніколи й заснуть;
Усе так пильно стережуть,
Що треба гаспидського митця,
Щоб обдурить та поживиться!.
Поїж сінця…-
А Вовчик не про сіно дума;

Коли б йому шматок м’ясця!
— Ні,— каже він,— спасибі, кумо! —
Та й з тим голодний лицар мій
Пішов додому сам не свій.

Оце ж то теє: на, небоже,
Те, що мені не гоже.
1853.